

23 — 02 — 24

Κόσμος Όνειρα #3

Πιάνο
Aris Alexander Blettenberg

Διεύθυνση ορχήστρας
Philippe Forget

Μακάβριος Χορός

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.
Σίμος Παπάνας
Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Χρυσή Γκαρίπη

**ΕΙΔΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ (Ε.Τ.Ο.Σ.) ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.**

Πρόεδρος
Στάθης Γεωργιάδης
Αντιπρόεδρος
Αντώνιος Κωνσταντινίδης

Μέλη
Παναγιώτης Διαμαντής
Σωτηρία Γκιουλέκα
Μαριλένα Λιακοπούλου

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Πλατεία: 15€
Θεωρεία/Εξώστης: 10€
Μειωμένο: 5€

ΕΚΔΟΤΗΡΙΟ Κ.Ο.Θ.

Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών
Εθνικής Αμύνης 2 – Θεσσαλονίκη
Τ 2310236990

Ηλεκτρονική Προώθηση Εισιτηρίων

www.tssso.gr

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Μαρία Νιμπί (Γραμματεία), Μανώλης Αδάμος (λογιστήριο), Έλενα Παράσχου (Ταμείο), Πέτρος Γιάντσης (φροντιστής), Νίκος Κυριακού (Υπεύθυνος Marketing & Επικοινωνίας), Φίλιππος Χατζησίμου (Υπεύθυνος Υλοποίησης Καλλιτεχνικού Προγραμματισμού), Γιώργος Νιμπίς (Φροντιστής), Μίνα Παπακωνσταντίνου (Συνεργάτιδα Διεύθυνσης), Θεοδώρα Καραμανίδου (Μουσική βιβλιοθήκη-αρχείο), Έφη Τερζή (Λογιστήριο), Όλγα Αϊλαρούδη (Γραμματεία), Νικηφόρος Κάκογλου (Κλητήρας), Κατερίνα Νούλιου (Λογιστήριο)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γεωργία Καραντώνη (Εκπαιδευτικά προγράμματα & κοινωνικές δράσεις), Αγγελική Κουρουκλίδου (Συνεργάτιδα υλοποίησης καλλιτεχνικού προγραμματισμού)

Επιμέλεια εντύπου/κείμενα
Νίκος Κυριακού

Γραφιστική επιμέλεια
pad advertising

Εκτύπωση
SKG press

Η ΚΟΘ διατηρεί το δικαίωμα να τροποποιήσει το πρόγραμμα. Η είσοδος μετά την έναρξη της συναυλίας επιτρέπεται μόνο στο διάλειμμα. Η είσοδος στη συναυλία επιτρέπεται σε παιδιά 6 ετών και άνω. Απαγορεύεται αυστηρά η βιντεοσκόπηση, η φωτογράφιση και η μαγνητοφώνηση κατά τη διάρκεια της συναυλίας.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

Κύκλος Όνειρα #3

Μακάβριος Χορός

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024
ώρα 21:00 **Αίθουσα Τελετών Α.Π.Θ.**

Πιάνο
Aris Alexander Blettenberg

Διεύθυνση ορχήστρας
Philippe Forget

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΚΑΜΙΓ ΣΕΝ-ΣΑΝΣ (1835-1921)
Μακάβριος Χορός, έργο 40 8'

ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ (1811-1866)
Χορός του Θανάτου, S.126 17'

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

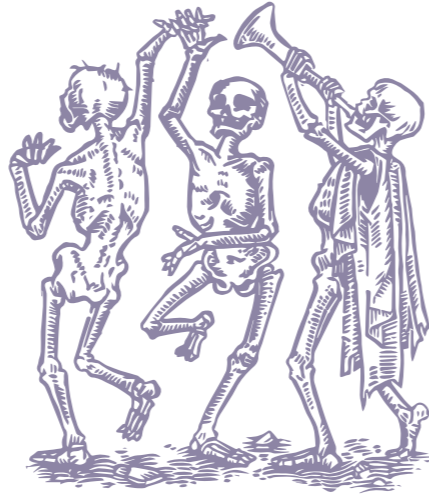
ΕΚΤΟΡ ΜΠΕΡΛΙΟΖ (1803-1869)
Φανταστική Συμφωνία 50'

- I. Ονειροπολήσεις - Πάθη
- II. Ένας Χορός
- III. Σκηνή στην εξοχή
- IV. Πορεία προς το ικρίωμα
- V. Όνειρο της σύναξης των μαγισσών -
Όνειρο μιας Σαββατιάτικης νύχτας

Συναυλία-Αφιέρωμα στη μνήμη των Βίκτωρα Δάβαρη και Γιούρα Κανδυλίδη

CAMILLE SAINT-SAËNS (1835-1921)

Μακάβριος Χορός, έργο 40

Ο ‘Μακάβριος Χορός, έργο 40’ είναι ένα συμφωνικό ποίημα του Σαιν-Σανς γραμμένο το 1872 αρχικά για φωνή και πιάνο, πάνω σε ένα ποίημα του Henri Cazalis, ο οποίος με τη σειρά του το εμπνεύστηκε από το ιταλικό δράμα ‘Danza macabra’ του Camillo Antona-Traversi (1857-1934). Ο Σαιν-Σανς το επεξεργάστηκε δύο χρόνια αργότερα για ορχήστρα αντικαθιστώντας το μέρος της φωνής με σόλο βιολί. Σύμφωνα με ένα διαδεδομένο μύθο του Μεσαίωνα, ο Θάνατος εμφανίζεται κάθε χρόνο στις Αποκριές, ακριβώς τα μεσάνυχτα. Καλεί τους νεκρούς να βγούνε από τους τάφους τους και να χορέψουν για εκείνον στο σκοπό που παίζει στο βιολί του, τον οποίο ερμηνεύει ο εξάρχων της ορχήστρας. Οι σκελετοί χορεύουν ως την ανατολή του ήλιου και εμείς ακούμε μέχρι και το χαρακτηριστικό ανατριχιαστικό τρίξιμο των οστών τους. Τότε επιστρέφουν στους τάφους τους μέχρι τον επόμενο χρόνο.

Το έργο ξεκινά με την άρπα που παίζει δώδεκα φορές τη νότα Ρε, παραπέμποντας στους δώδεκα χτύπους του ρολογιού τα μεσάνυχτα και στη συνέχεια εισέρχεται το σόλο βιολί με το λεγόμενο ‘ τρίτονο του διαβόλου’. Πρόκειται για το διάστημα τριών διαδοχικών τόνων

που ακούγεται μάλλον δυσάρεστα, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα από την Αναγέννηση κιόλας να έχει ταυτιστεί με το κακό και το άσχημο και να αποφεύγεται από τους συνθέτες, ως και να απαγορεύεται σε κάποιες περιπτώσεις η χρήση του, όταν η δεισιδαιμονίες επικρατούσαν. Στο ρομαντισμό όμως το τρίτονο επανήλθε από πολλούς συνθέτες, που έβρισκαν στη χρήση του έναν ιδανικό τρόπο για να εκφράσουν την αγωνία και το φόβο. Μετά την εισαγωγή, ο συνθέτης χρησιμοποιεί τρία διαφορετικά μελωδικά θέματα. Το πρώτο ακούγεται από το φλάουτο και πρόκειται για έναν μάλλον χαρούμενο σκοπό, που καλεί ουσιαστικά σε χορό. Ξεκινά ένας μικρός διάλογος με το βιολί, ώπου αυτό εισάγει το δεύτερο μελωδικό θέμα, με το οποίο εξελίσσεται ο χορός και γίνεται όλο και πιο έντονος, αλλά συνάμα πιο μακάβριος. Τα ξυλόφωνα μεταφέρουν το τρίξιμο των οστών, ώπου φτάνουμε στο τρίτο μελωδικό θέμα που πρόκειται ουσιαστικά για μία παραλλαγή του γρηγοριανού άσματος ‘Dies Irae’ από το Ρέκβιεμ των Καθολικών. Μετά την υπενθύμιση των δύο πρώτων θεμάτων ακούγεται ξαφνικά στο όμποε ο κόκορας και οι σκελετοί επιστρέφουν στους τάφους τους.

FRANZ LISZT (1811-1866)

Χορός του Θανάτου, S.126

Ο ‘Χορός του Θανάτου’ του Λιστ είναι μία σειρά παραλλαγών που αποτελούν παράφραση του γρηγοριανού ύμνου ‘Dies Irae’ (Η Μέρα της Κρίσης). Το έργο είναι γραμμένο το 1849, όμως ο δημιουργός του το αναθεώρησε δύο φορές την επόμενη δεκαετία. Η πρεμιέρα του πραγματοποιήθηκε τελικά στη Χάγη τον Απρίλιο του 1865, με το μαθητή του συνθέτη Χανς φον Μπύλοφ στο πιάνο, στον οποίο και είναι αφιερωμένο το έργο. Ο Λιστ είχε αναπτύξει από νεαρή ηλικία μία εμμονή με το θάνατο, ο οποίος τον γοήτευε έντονα. Αποτέλεσε τη πηγή έμπνευσης για πλήθος έργων του. Το συγκεκριμένο έργο το εμπνεύστηκε μετά από μία επίσκεψή του στο Camposanto της Πίζας, το ιστορικό μνημείο στα βόρεια του Καθεδρικού Ναού. Μέσα εκεί αντίκρουσε την τοιχογραφία του Ιταλού ζωγράφου Francesco Traini ή σύμφωνα με νεότερους μελετητές του Buonamico Buffalmacco ‘Ο θρίαμβος του θανάτου’ και συγκλονισμένος προσπάθησε να αποδώσει αυτά που αντίκρυζε με τη μουσική του. Η τοιχογραφία αυτή αποτελεί μία σύνθεση διαφόρων σκηνών με οράματα θανάτου και πολλές συγκλονιστικές λεπτομέρειες θυμάτων, που οι ειδικοί συνδέουν με τον *Μαύρο Θάνατο*, την πανδημία δηλαδή της μαύρης πανώλης που συγκλόνησε την Ευρώπη το διάστημα 1348 – 1353. Στο κέντρο της δεσπόζει ένα όραμα της Τελικής Κρίσης, με αγγέλους και δαίμονες που πολεμούν για τα σώματα των αναστημένων, ενώ η σκιά του θανάτου πέφτει πάνω στους ζωντανούς. Όπως έλεγε ο ίδιος ο Λιστ, το πρώτο πράγμα που του ήρθε στο νου αντικρύζοντας αυτό το έργο ήταν το ‘Ρέκβιεμ’ του Μότσαρτ.

Ο Λιστ μεταφέρει όσα είδε και όσα ένιωσε με μία μοντέρνα μορφή κοντσέρτου, που εξελίσσεται σε μία κίνηση με τα διάφορα θέματά του να μεταμορφώνονται στην πορεία. Ο ίδιος χωρίζει το έργο του σε τέσσερα μη

διακριτά τμήματα, γρήγορο, αργό, σκέρτσο και φινάλε παραπέμποντας σε παραδοσιακή συμφωνία, όμως το κάνει με τρόπο που δεν είναι καθόλου παραδοσιακός, σχηματίζοντας ένα οργανικό κυκλικό σύνολο. Ταυτόχρονα αποφεύγει τους διαλόγους του πιάνου με την ορχήστρα, στην οποία δεν χαρίζει και μεγάλα περάσματα. Ξεκινά με μία καντέντσα του πιάνου και στη συνέχεια περιγράφει την τοιχογραφία με παραλλαγές που παραπέμπουν στην έναρξη του ‘Ρέκβιεμ’ του Μότσαρτ, ενσωματώνοντας στην πορεία μεσαιωνικά ακούσματα. Το μέρος του πιάνου είναι μία καινοτόμα για την εποχή προσέγγιση του Λιστ, όπως τα μέρη που θυμίζουν τοκάτα και στα οποία ο πιανίστας χτυπά δαιμονισμένα τα πλήκτρα σε μία σειρά επαναλαμβανόμενων φθόγγων, τα οποία στολίζει η ορχήστρα με δικά της εφέ, όπως την τεχνική ‘col legno’ των εγχόρδων που παριστάνουν το κροτάλισμα των οστών. Τα αστραπιαία glissandi μας δίνουν την εντύπωση της κίνησης του δρεπανιού του Χάρου, ενώ μετά από κάποιες έντονες αντιπαραθέσεις φαίνεται να καταλήγουμε σε αδιέξοδο. Στην αρχική εκδοχή του έργου ο Λιστ προσέφερε λύτρωση καταλήγοντας στον Ψαλμό 130 ‘De profundis’ και στο έλεος του Θεού, όμως αργότερα αφαίρεσε οριστικά την ελπίδα και δεν θέλησε να το εξηγήσει ποτέ. Ο βιογράφος του Λιστ, Richard Pohl, σημειώνει πως κάθε παραλλαγή αντιπροσωπεύει και έναν διαφορετικό χαρακτήρα: έναν σοβαρό άνθρωπο, έναν επιπόλαιο νέο, έναν σκεπτικιστή με περιφρόνηση για τους γύρω του, έναν προσευχόμενο μοναχό, έναν τολμηρό στρατιώτη, μια ευγενική κοπέλα και ένα παιχνιδιάρικο παιδί. Ο Λιστ μεταδίδει με το ‘Χορό του Θανάτου’ του το παγερό απόκοσμο συναίσθημα ενός ψυχρού τρόμου, υπερβαίνοντας ίσως και το συναίσθημα που ένιωσε ο ίδιος αντικρύζοντας το ‘Θρίαμβο του Θανάτου’ σε εκείνη την επίσκεψή του στον Καθεδρικό Ναό της Πίζας.

HECTOR BERLIOZ (1803-1869)

Φανταστική Συμφωνία, Έπεισόδιο από τη ζωή ενός καλλιτέχνη, έργο 14

- I. Ονειροπολήσεις - Πάθη
- II. Ένας Χορός
- III. Σκηνή στην εξοχή
- IV. Πορεία προς το ικρίωμα
- V. Όνειρο της σύναξης των μαγισσών - Όνειρο μιας Σαββατιάτικης νύχτας

Η ‘Φανταστική Συμφωνία’ είναι ένα έργο-ορόσημο στην ιστορία της μουσικής για πολλούς λόγους. Έκανε πρεμιέρα στο Ωδείο των Παρισίων το 1830 και δημιούργησε ουσιαστικά την προγραμματική μουσική. Για πρώτη φορά ο κόσμος θα γνώριζε ένα συμφωνικό έργο, που ο κύριος σκοπός και η επιδίωξη του, εν προκειμένω η εξιστόρηση του δράματος της ζωής ενός καλλιτέχνη, θα δινόταν συνειδητά και με συγκεκριμένο ‘πρόγραμμα’, γραμμένο από το συνθέτη πάνω στην παρτιτούρα: «*Ένας νέος μουσικός, αρρωστημένης ευαισθησίας και φλογερής φαντασίας, από ερωτική απογοήτευση επιχειρεί στην απελπισία του να αυτοκτονήσει παίρνοντας όπιο. Η δόση του ναρκωτικού, πολύ μικρή για να του προκαλέσει το θάνατο, τον βυθίζει σε έναν ύπνο βαθύ, συνοδευόμενο από τα πιο παράξενα οράματα. Οι αισθήσεις του, τα αισθήματά του, οι αναμνήσεις του μεταμορφώνονται στο άρρωστο μυαλό του σε σκέψεις και εικόνες μουσικές. Η αγαπημένη του γίνεται κι αυτή μια μελωδία, μια έμμονη ιδέα που την ξαναβρίσκει και την ακούει παντού*».

Αυτή η ιδέε fixe (έμμονη ιδέα) αφορά στην Ιρλανδέζα ηθοποιό Χάριετ Σμίθσον, αντικείμενο του πόθου και μετέπειτα σύζυγο του Μπερλιόζ. Παρουσιάζεται με μία χαρακτηριστική μελωδία που κυριαρχεί σε ολόκληρο έργο, επανερχόμενη με διάφορες μορφές και αποτελώντας το συνεκτικό ιστό ολόκληρης της

συμφωνίας. Έτσι την μετατρέπει σε ένα συμφωνικό ποίημα. Παράλληλα το έργο αποτελεί και την πρώτη ψυχεδελική μουσική δημιουργία, με την έντονα ονειρική και παραισθησιογόνα φύση της να οφείλεται πιθανότατα στη χρήση οπίου από το συνθέτη, όπως συμβαίνει και με τον ήρωα της ιστορίας του.

Το πρώτο μέρος ονομάζεται ‘Ονειροπολήσεις – Πάθη’ και χαρακτηρίζεται το ριζοσπαστικό αρμονικό του περίγραμμα και την αντισυμβατική του μορφή. Ο συνθέτης εισάγει το κύριο μελωδικό θέμα που περιγράφει την ‘έμμονη ιδέα’ του καλλιτέχνη, σημειώνοντας στο πρόγραμμα: «... ο νεαρός μουσικός, που πλήττεται από μία ασθένεια του πνεύματος, την οποία κάποιος συγγραφέας περιέγραψε ως ‘ο κυματισμός των παθών’, βλέπει για πρώτη φορά μπροστά του τη γυναίκα που συγκεντρώνει όλες τις χάρες και που θα περιέγραφε κανείς ως την ιδανική γυναίκα. Την ερωτεύεται απελπισμένα...». Πριν συναντήσει τον έρωτα ένιωθε δυστυχισμένος και κενός. Αφού τον γνώρισε νιώθει και πάλι δυστυχισμένος γιατί κατακλύζεται από παράφορη αγωνία και ανεξέλεγκτη ζήλια. Ο αγνός έρωτας εναλλάσσεται με στιγμές έντονου πάθους.

Το δεύτερο μέρος ονομάζεται ‘Ο χορός’ και ξεκινά με μία μυστηριώδη μελωδία που δημιουργεί μία ατμόσφαιρα αναμονής. Ένα θέμα βαλς υπενθυμίζει την ‘έμμονη ιδέα’, όμως συχνά διακόπτεται και ενίοτε χάνεται εντελώς. Ο χορός εξελίσσεται μέσα στην αίγλη και τον αισθησιασμό: «...ο καλλιτέχνης βρίσκει τον εαυτό του σε διαφορετικές καταστάσεις. Μέσα στη δίνη ενός πάρτι ή σε μια ήσυχη περιουσιοποίηση των όμορφων αξιοθέατων της φύσης. Παντού όμως τον στοιχειώνει η εικόνα της αγαπημένης του που συγχύζει το μυαλό του...». Ο ενθουσιασμός μετατρέπεται

συχνά σε αγωνία. Αναζητά επίμονα την αγαπημένη, αλλά μόλις τη βρίσκει τη χάνει ξανά.

Στο τρίτο μέρος που ονομάζεται ‘Σκηνή στην εξοχή’ κυριαρχεί μία υποβλητική μελωδία. Η γαλήνη της φύσης και η μελαγχολία διακόπτονται από το φόβο και την αγωνία. Η γλυκιά μελωδία των Άλπεων, που προέρχεται από δυο βοσκούς, φέρνει γαλήνη και ευτυχία. Όταν όμως μένει μόνο ο ένας, οι φοβίες επανέρχονται: «...ένα βράδυ στην ύπαιθρο άκουσε τη χαρακτηριστική μελωδία των Άλπεων από δύο βοσκούς κάπου μακριά. Το ποιμενικό αυτό ντουέτο και το απαλό θρόισμα των δέντρων από τον άνεμο αποκατέστησαν την ηρεμία στην καρδιά του. Μέσα στη μελαγχολική του μοναξιά ελπίζει ότι θα την κάνει δική του. Τι θα γίνει όμως αν αυτή τον προδώσει;...». Ένα παγερό αίσθημα που θυμίζει την πρότερη μοναξιά τον απειλεί. Ο ήχος της βροντής ακολουθείται από μία πνιγερή σιωπή.

Το τέταρτο μέρος ονομάζεται ‘Πορεία προς το ικρίωμα’ και σύμφωνα με το συνθέτη είναι ένα ανολοκλήρωτο μέρος. Μέσα στα όνειρά του ο πρωταγωνιστής μας βρίσκει τη λύτρωση από τους φόβους και τις αγωνίες του σκοτώνοντας ό,τι αγαπούσε περισσότερο. Τώρα βαδίζει προς την εκτέλεση. Η πομπή είναι άλλοτε πένθιμη και άλλοτε πανηγυρική.: «...πεπεισμένος ότι η αγάπη του περιφρονείται, ο καλλιτέχνης δηλητηριάζει με όπιο τον εαυτό του. Η δόση του δεν τον σκοτώνει, αλλά τον ρίχνει σε έναν βαθύ ύπνο με ταραγμένα όνειρα. Έχει σκοτώσει την αγαπημένη του και οδηγείται στο ικρίωμα. Φωνάζει για συγχώρεση και κατηγορεί το ναρκωτικό...». Λίγο πριν το τέλος μία ξεθωριασμένη υπενθύμιση της ‘έμμονης ιδέας’ του και ύστερα έρχεται ο θάνατος. Η γκιλοτίνα πέφτει, το κεφάλι καταλήγει δραματικά μέσα σε ένα καλάθι. Στην αρχή τρομάζει, αλλά ακολουθεί ένα αίσθημα

ανακούφισης που δεν περνά απαρατήρητο.

Το φινάλε ονομάζεται ‘Όνειρο μιας Σαββατιάτικης νύχτας’ και χαρακτηρίζεται από συχνές εναλλαγές στο τέμπο και τη χρήση της κυκλικής δομής. Ο συνθέτης αναμειγνύει το χορό των μαγισσών με το νεκρώσιμο λειτουργικό ύμνο της καθολικής εκκλησίας, δημιουργώντας μία μπουρλέσκ παρωδία του Dies Irae. «...ο καλλιτέχνης βλέπει τον εαυτό του στο Σάββατο των Μαγισσών, ανάμεσα σε σκιές, μάγους και τέρατα κάθε είδους, που έχουν έρθει για την κηδεία του. Παράξενοι ήχοι, κραυγές, στεναγμοί και ξεσπάσματα γέλιου ακούγονται. Η μελωδία της ‘έμμονης ιδέας’ επανεμφανίζεται, αλλά έχει χάσει πλέον κάθε ίχνος ευγένειας και συστολής. Τώρα είναι ένας χυδαίος βρυχηθμός που έρχεται να πάρει μέρος σε ένα δαιμονικό όργιο...». Η αγαπημένη ξαναγυρίζει, αλλά δεν είναι πλέον ευγενική και συγκρατημένη. Έρχεται ως μια απαίσια χορευτική μελωδία, στριμμένη και αλλόκοτη. Ο ήρωάς μας παίρνει μέρος στο όργιο και όλοι τον υποδέχονται με κραυγές. Οι καμπάνες ηχούν πένθιμα. Ο συνθέτης νίκησε οριστικά την έμμονη ιδέα του απομυθοποιώντας την. Αυτό άλλωστε συνέβαινε συχνά και με τις γυναίκες της ζωής του.

Ο Μπερλιόζ έχει δημιουργήσει ένα μουσικό αριστούργημα με το οποίο εξυμνεί τη δύναμη του έρωτα. Μετά από χρόνια θα αναρωτιόταν γράφοντας τα απομνημονεύματά του αν η μουσική ή ο έρωτας εξυψώνει περισσότερο τον άνθρωπο, απαντώντας ο ίδιος πως «Γιατί θα πρέπει να τα διαχωρίσουμε; Μήπως και τα δύο δεν δίνουν φτερά στην ανθρώπινη ψυχή;».

Aris Alexander Blettenberg, πιανίστας, μαέστρος & συνθέτης

«Ο Aris Alexander Blettenberg είναι ένας εξαιρετικά ευέλικτος και γεμάτος ενέργεια μουσικός, που παίζει πιάνο, διευθύνει και συνθέτει άριστα. Εσωτερικεύει τις πλέον διαφορετικές σφαίρες της μουσικής έκφρασης και τις διαμορφώνει με έναν άκρως ξεχωριστό και μουσικής έκφρασης και τις διαμορφώνει με έναν άκρως ξεχωριστό εντυπωσιακό τρόπο»

(Απόσπασμα από τον εγκωμιαστικό λόγο κατά την απονομή βραβείων του Bavarian Arts Promotion Prize)

Τον Οκτώβριο του 2021 κέρδισε τον 16ο Διεθνή Διαγωνισμό Πιάνου 'Μπετόβεν' στη Βιέννη. Έχει ήδη εμφανιστεί στο Musikverein της Βιέννης, στο Palais des Beaux-Arts των Βρυξελλών, στο Konzerthaus του Βερολίνου και στο Wigmore Hall του Λονδίνου, ενώ είναι ευπρόσδεκτος καλεσμένος στο Kissinger Sommer, στο Klavier-Festival Ruhr, στο Mecklenburg-Vorpommern Festival και το SPANNUNGEN Heimbach, μεταξύ άλλων.

Το φθινόπωρο του 2023, ο Blettenberg έκανε το ντεμπούτο του ως πιανίστας με την Ορχήστρα της Όπερας και του Μουσείου της Φρανκφούρτης, η οποία έλαβε ιδιαίτερα εγκωμιαστικές κριτικές από το κοινό και τον Τύπο. Σε μια από τις πολλές συνεργασίες με τη Συμφωνική Ορχήστρα της Νυρεμβέργης, ως μαέστρος, ανέλαβε τη μουσική διεύθυνση στη θέση του αείμνηστου Lars Vogt. Τον Μάιο του 2023, ο Blettenberg άνοιξε το Sächsisches Mozartfest ως πιανίστας και μαέστρος. Έκανε επίσης το ντεμπούτο του στο Φεστιβάλ Schwetzingen με το Trio Neo και ήταν καλεσμένος στο Musikverein της Βιέννης με τη Βορειογερμανική Φιλαρμονική του Ροστόκ.

Ο Blettenberg συνδέεται στενά με την Όπερα Δωματίου του Μονάχου. Ένα CD (Genuin) με κοντσέρτα για πιάνο του Μπετόβεν και δική του μεταγραφή για δώδεκα μουσικούς κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2023. Τον Μάιο του 2023, κυκλοφόρησε το πρώτο του σόλο άλμπουμ με τίτλο "Homage à Beethoven" (συμπεριλαμβανομένης της δικής του μεταγραφής) με την εταιρεία AVI/Deutsche Grammophon.

Τη σεζόν 2023/24, ο Blettenberg είναι προσκεκλημένος για τρίτη φορά στο Festspiele Mecklenburg Vorpommern και κάνει το ντεμπούτο του στο Festival der Nationen και με την KlangKollektiv Wien.

Photo Credit: Andrej Grlic

Ο Aris Alexander Blettenberg γεννήθηκε το 1994 στο Μίλχαϊμ της Κοιλιάδας του Ρουρ. Σπούδασε πιάνο, μουσική δωματίου και διεύθυνση ορχήστρας με τους Antti Siirala, Lars Vogt (†), Silke Avenhaus και Bruno Weil στο Μόναχο, το Ανόβερο και το Σάλτσμπουργκ. Ο Blettenberg έλαβε επιπλέον ερεθίσματα μέσω των master classes με τους Rudolf Buchbinder, Gerhard Oppitz, Cyprien Katsaris, Imogen Cooper και Vladimir Jurowski. Μεταξύ των μουσικών με τους οποίους έχει συνεργαστεί ο Blettenberg είναι οι Julia Fischer, Arabella Steinbacher, Julian Rachlin, Christian Tetzlaff, Sharon Kam, Martin Helmchen και Maximilian Hornung. Τα σύνολα περιλαμβάνουν την Ορχήστρα Δωματίου του Βαυαρικού Ραδιοφώνου, την Ορχήστρα της Όπερας και του Μουσείου της Φρανκφούρτης, τη Φιλαρμονική της Βορειογερμανικής του Ροστόκ, τη Συμφωνική Ορχήστρα της Νυρεμβέργης και τη Φιλαρμονική του Ντούισμπουργκ.

Το 2015, ο Blettenberg κέρδισε τον Διεθνή Διαγωνισμό Hans von Bülow στο Μάινινγκεν, στην κατηγορία «Διεύθυνση από το πιάνο». Οι δημοσιευμένες συνθέσεις του παίζονται παγκοσμίως, ηχογραφούνται σε CD και μεταδίδονται στο ραδιόφωνο.

Στο Wigmore Hall τον Μάρτιο του 2022 παρουσίασε τη σύνθεσή του "Sarkastina" μαζί με τον φαγκοτίστα Theo Plath. Ο Blettenberg διοργανώνει τη δική του σειρά συναυλιών, το "Kapellenkonzerte" σε συνεργασία με τη μη κερδοσκοπική εταιρεία MÜNCHENSTIFT στο Μόναχο, από τον Μάρτιο του 2022.

Είναι αποδέκτης του Steinway Förderpreis 2019 και του Bayerischer Kunstförderpreis 2020. Από το 2015 έως το 2021 ήταν υπότροφος του Studienstiftung des Deutschen Volkes και είναι Bösendorfer Artist από 2022.

Photo Credit: O.Houeix

Philippe Forget Διεύθυνση ορχήστρας

Ο Philippe Forget είναι αναγνωρισμένος μαέστρος, διευθυντής χορωδιών, αλλά και συνθέτης.

Πραγματοποίησε το ντεμπούτο του, ενώ σπούδαζε ακόμη, με τον Philippe Cambreling και στη Βουδαπέστη με τον Wolfgang Harrer. Στη συνέχεια συμμετείχε στις παραγωγές του James Conlon με την Όπερα της Βαστίλης για δύο σεζόν. Διευθύνει κάθε χρόνο την Εθνική Όπερα της Λυών, ενώ έχει εμφανιστεί σε αίθουσες όπως Athenee Theatre, Rouen's Opera και Besancon's Opera-Theatre. Πρόσφατα έχει προσκληθεί να διευθύνει την Campinas Symphony Orchestra στη Βραζιλία, την Orchester National de Lorraine και την Orchester National de Lyon.

Ως συνθέτης και αρχιμουσικός, ο Philippe Forget δημιούργησε την «Awatsihu», μία παιδική όπερα με τη χορωδία Solistes de Lyon/Bernard Tétu. Συνέθεσε και τη μουσική και το λιμπρέτο και βραβεύτηκε από το Ίδρυμα Beaumarchais. Το 2011 διηύθυνε το Μπαλέτο της Εθνικής Όπερας του Μπορντώ στον Μεσσία του Χέντελ, σε χορογραφία του Mauricio Wainrot. Το 2012 η όπερα-δωματίου του Μάκβεθ, παρουσιάστηκε από την Compagnie de l'Opéra Théâtre και τους σολίστ της Εθνικής Ορχήστρας της Λυών.

Ο Philippe Forget υπηρέτησε την Καμεράτα της Βουργουνδίας ως αναπληρωτής μαέστρος, ενώ διορίστηκε μόνιμος προσκεκλημένος μαέστρος στην Περιφερειακή Ορχήστρα της Bayonne Cote Basque, όπου διηύθυνε πολλές συμφωνικές παραγωγές.

Υπήρξε βοηθός των James Conlon, Kazushi Ono, Johannes Debuss, Gerard Korsten και Stefano Montanari.

Ο Philippe Forget έχει ιδιαίτερη σχέση με το ρεπερτόριο της γαλλικής μουσικής και συχνά διευθύνει έργα των Ravel, Debussy, Milhaud, Poulenc, Berlioz, Bizet, Fauré, αλλά και των Sauguet, Duruflé, Pierné, Emmanuel, Jolivet και Le Flem. Επίσης παρουσιάζει σύγχρονα έργα των Greif, Combier, Fénelon, Hersant και Connesson.

Η σταδιοδρομία του περιλαμβάνει επίσης συμμετοχές σε διάφορα φεστιβάλ, στη Γαλλία και το εξωτερικό, καθώς και εκπομπές σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς σε Λίβανο και Βραζιλία.

Έχει τιμηθεί από την Γαλλική Δημοκρατία με τον τίτλο του Ιππότη του Τάγματος των Τεχνών και των Γραμμάτων.

Photo Credit: Αιμίλιος Πρωτόπουλος

ΚΟΘ
Μακάβριος Χορός

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης (Κ.Ο.Θ.)

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης αποτελεί τον σημαντικότερο και ιστορικότερο φορέα συμφωνικής μουσικής στη Βόρεια Ελλάδα και έναν από τους μεζόνες πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας. Ιδρύθηκε το 1959 από τον σπουδαίο συνθέτη και αρχιμουσικό Σόλωνα Μιχαηλίδη και σήμερα το καλλιτεχνικό δυναμικό της ανέρχεται σε 112 μουσικούς.

Με δεδομένο την δημόσιο χαρακτήρα της, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπηρετεί την υψηλής ποιότητας μουσική δημιουργία και διασφαλίζει την πρόσβαση των πολιτών σε αυτήν μέσα από μία ποικιλία δράσεων που συμπεριλαμβάνει συμπράξεις με κορυφαίους καλλιτέχνες της Ελλάδας και του κόσμου, στήριξη της ελληνικής μουσικής δημιουργίας και των ταλαντούχων νέων Ελλήνων μουσικών, αλλά και πλήθος εκπαιδευτικών και κοινωνικών προγραμμάτων.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι το συμφωνικό σχήμα της χώρας με τη σημαντικότερη διεθνή δισκογραφική παρουσία, ηχογραφώντας συστηματικά με παγκόσμιας ακτινοβολίας εταιρείες, όπως η EMI, η BIS, η NAXOS και η Deutsche Grammophon. Οι ηχογραφήσεις της έχουν λάβει βραβεία και διθυραμβικές κριτικές σε όλο τον κόσμο, καθιστώντας την Κ.Ο.Θ. πρόσβεια του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής μουσικής δημιουργίας στο εξωτερικό.

Η διεθνής παρουσία της Κ.Ο.Θ. περιλαμβάνει και επιτυχημένες εμφανίσεις σε Βερολίνο, Μόναχο, Πεκίνο, Σόφια, Πράγα, Βαλένθια, Φλωρεντία, Πιστόια, Μασσαλία, Στρασβούργο, Κλερμόν Φεράν, Φιλιππούπολη και Κύπρο, ενώ στον κατάλογο των καλλιτεχνών που έχουν συμπράξει μαζί της συμπεριλαμβάνονται οι L. Pavarotti, P. Domingo, J. Carreras, A. Khatchaturian, M. Rostropovich, V. Ashkenazy, M. Shostakovich, A. Ciccolini, I. Pogorelich, L. Kogan, S. Accardo, G. Shaham, D. Hope, P. Badura-Skoda, N. Gutman, M. Maisky, A. Desplat, M. Nyman, I. Gillan, J. Anderson, M. Alvarez, T. Hampson, P. Gallois, A. Vital, Οδ. Δημητριάδης, Λ. Καβάκος κ.ά.

Σημαντικές προσωπικότητες της ελληνικής μουσικής έχουν αναλάβει την διεύθυνση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, με πρώτο τον ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη και στη συνέχεια τους Γιώργο Θυμή, Άλκη Μπαλτά, Κάρολο Τρικολίδη, Κοσμά Γαλιλαία, Κωνσταντίνο Πατσαλίδη, Λεωνίδα Καβάκο, Μίκη Μιχαηλίδη, Μύρωνα Μιχαηλίδη, Αλέξανδρο Μυράτ, Γεώργιο Βράνο και Ζωή Τσόκανου. Σημερινός Διευθυντής της Κ.Ο.Θ. είναι ο Σίμος Παπάνας και βασικός Αρχιμουσικός της ο Leo McFall.

www.tssso.gr

Facebook @thessalonikistate-symphoniorchestra

Youtube @TheTsso

Instagram @tsssoofficial

Twitter @ThesOrchestra

TikTok @thesorchestra

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ Κ.Ο.Θ.
Leo McFall

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου
Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πετρόπουλος
Θοδωρής Πατσαλίδης

Tutti
Εύη Δελφινόπουλου
Ακης Αρχοντής
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάππας
Στράτος Κακάμπουρας
Κωνσταντίνος Καμπάνταις
Κωνσταντίνος Παυλάκος
Ευαγγελία Χατζηπέτρου

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Ανθούλα Τζίμα
Ανδρέας Παπανικολάου

Κορυφαίοι Β'
Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ
Μπόγκοραντ

Tutti
Μίμης Τοπσιδης
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μιγκέλ Μιχαηλίδης
Ιγκορ Σελαμαζίδης
Ιγνα Συμονίδου
Αναστασία Μισυρλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

ΒΙΟΛΕΣ

Κορυφαίοι Α'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά
Κορυφαίοι Β'
Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτση
Tutti
Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Αθανάσιος Σουργκούνης
Ρενάτο Δαμονίτσα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι Α'
Απόστολος Χανδράκης
Ντμίτρι Γκουντίμοβ
Βασίλης Σαΐτης
Κορυφαίοι Β'
Λίλα Μανώλα

Tutti
Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς
Μυρτώ Ταλακούδη

ΚΟΝΤΡΑΜΠΙΑΣΑ

Κορυφαίοι Α'
Χαράλαμπος Χειμαριός
Ντίμιταρ Ιβάνοφ
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Χατζής
Ηρακλής Σουμελίδης
Tutti
Ελένη Μπουλασίκη
Ειρήνη Παντελίδου
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Κωνσταντίνος Μάνος
Ευθύμιος-Θεοφάνης Τηλιγάδας

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Νικολός Δημόπουλος
Όθωνας Γκόγκας
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή
ΟΜΠΟΕ
Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου
Tutti
Πέτρος Μαυρομάτης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Κορυφαίοι Β'
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Αλέξανδρος Μιχαηλίδης
Tutti
Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πολίτης
Κωνσταντίνος Βαβάλας
Κορυφαίοι Β'
Μαρία Πουλιούδη
Ρέα Πικίου

Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Τραϊανός Παπαδόπουλος
Κορυφαίοι Β'
Παντελής Φεϊζός

Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος
Ελευθέριος Γκρούνης
Άγγελος Κοσκινάς
Ανδριάντα Σους

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι Α'
Γρηγόρης Νέτσκας
Δημήτρης Γκόγκας
Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Λασκαρίδης
Tutti
Δημήτρης Κουρατζίνος
Κωνσταντίνος Γκιαβούρης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνες
Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Κόκκορας
Σπύρος Βέργης

ΤΟΥΜΠΑ

Κορυφαίοι Β'
Πάυλος Γεωργιάδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Βίττης
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίοι Β'
Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος
Πανάγιω Καραμούζη
Tutti
Ελευθέριος Αγγουριδάκης

ΑΡΠΑ

Κορυφαίοι Α'
Κατερίνα Γίμα

ΠΙΑΝΟ

Κορυφαίοι Α'
Μαριλένα Λιακοπούλου

ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ελένη Μπουλασίκη

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ανδρέας Παπανικολάου

Κρατική
Ορχήστρα
Θεσσαλονίκης

Η δική σας
ορχήστρα